ရွှေသွေး ဂျာနယ်

စနေနေ့တိုင်း ထုတ်ဝေသည်

လက်မှတ် နှစ်စောင်

ပန်းချီ-ဦးဘကြည်   အတွဲ ၁၊   အမှတ် ၂၆၊   ၂၀-၆-၆၉

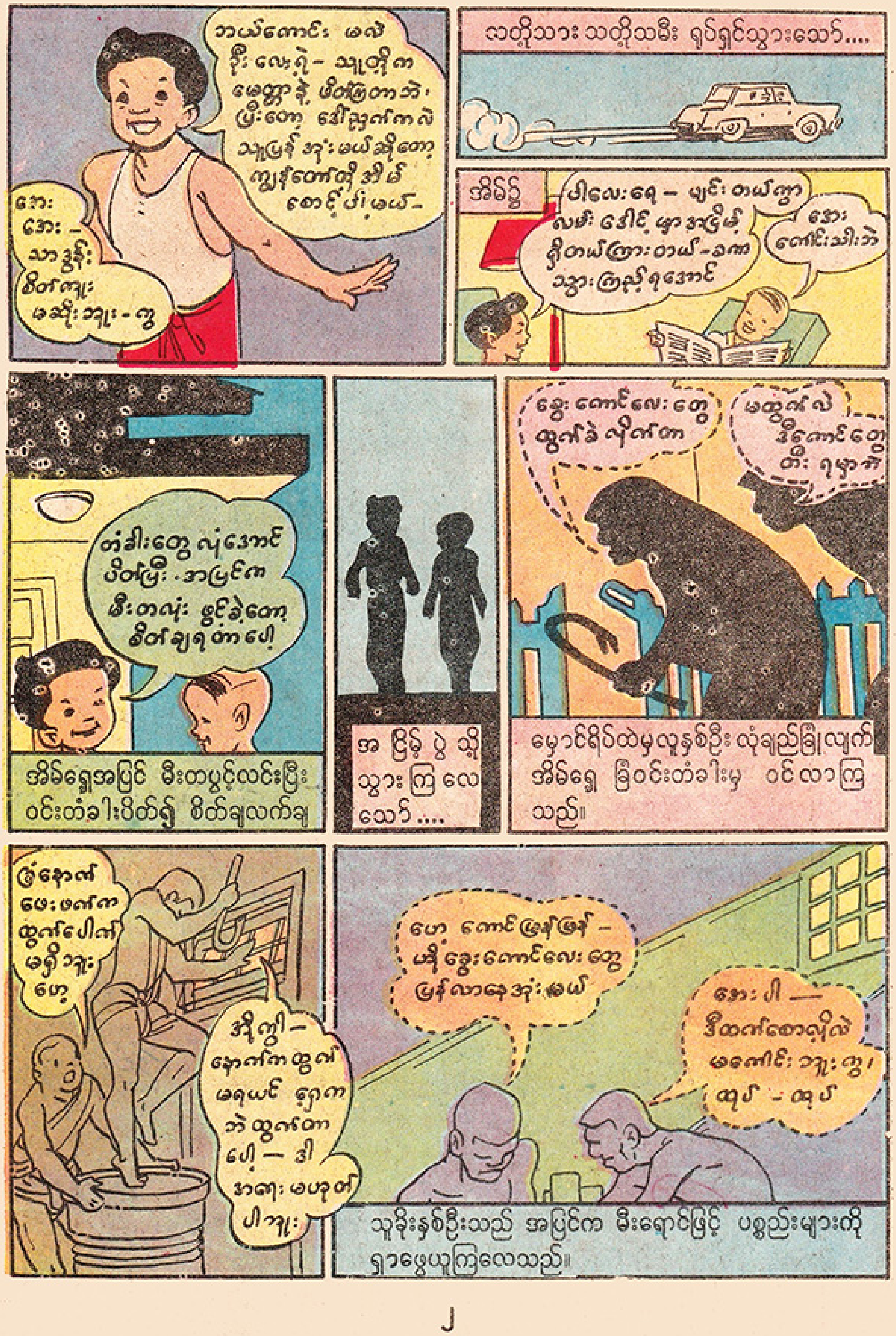
ဘယ်ကောင်းမလဲ ဦးလေးရဲ့ — သူတို့က မေတ္တာနဲ့ ဖိတ်ကြတာဘဲ၊ ပြီးတော့ ဒေါ်ညွှန့်ကလဲ သူပြန်အုံးမယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ အိမ်စောင့်ပါ့မယ် —
အေး အေး — သာဒွန်း စိတ်ကူး မဆိုးဘူး — ကွ
သတို့သား သတို့သမီး ရုပ်ရှင်သွားသော်....
အိမ်၌
ပါလေးရေ — ပျင်းတယ်ကွာ လမ်းဒေါင့်မှာ အငြိမ့် ရှိတယ်ကြားတယ် — ခဏ သွားကြည့်ရအောင်
အေး ကောင်းသားဘဲ
တံခါးတွေ လုံအောင် ပိတ်ပြီး၊ အပြင်က မီးတလုံး ဖွင့်ခဲ့တော့ စိတ်ချရတာပေါ့
အိမ်ရှေ့အပြင် မီးတပွင့်လင်းပြီး ဝင်းတံခါးပိတ်၍ စိတ်ချလက်ချ
အငြိမ့်ပွဲသို့ သွားကြလေသော်....
ခွေးကောင်လေးတွေ ထွက်ခဲ့လိုက်တာ
မထွက်လဲ ဒီကောင်တွေ တီးရမှာဘဲ
မှောင်ရိပ်ထဲမှလူနှစ်ဦး လုံချည်ခြုံလျက် အိမ်ရှေ့ ခြံဝင်းတံခါးမှ ဝင်လာကြသည်။
ဟဲ့နောက် ဖေးဖက်က ထွက်ပေါက် မရှိဘူး ဟေ့
အိုကွာ — နောက်က ထွက်မရယင် ရှေ့က ဘဲ ထွက်တာပေါ့ — ဒါ အရေး မဟုတ်ပါဘူး
ဟေ့ ကောင်မြန်မြန် — ဟို ခွေးကောင်လေးတွေ ပြန်လာနေအုံးမယ်
အေးပါ — ဒီထက်တော့ရှိလဲ မကောင်းဘူးကွ၊ ထုပ် — ထုပ်
သူခိုးနှစ်ဦးသည် အပြင်က မီးရောင်ဖြင့် ပစ္စည်းများကို ရှာဖွေယူကြလေသည်။

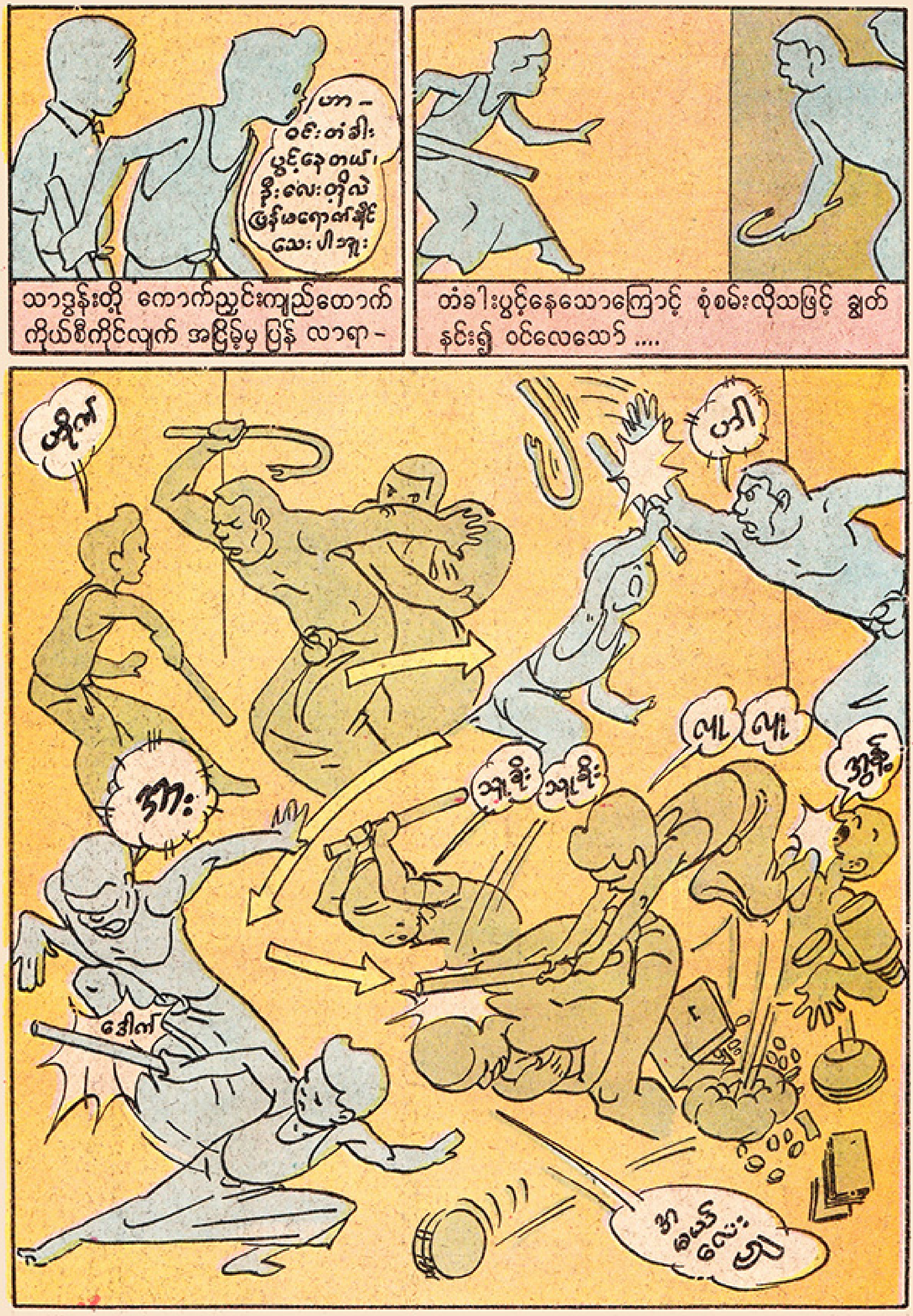
ဟာ – ဝင်းတံခါး ပွင့်နေတယ်၊ နို့လေးတို့လဲ ဖြန်မရောက်နိုင် သေးပါဘူး
သာဒွန်းတို့ ကောက်ညှင်းကျည်တောက် ကိုယ်စီကိုင်လျက် အငြိမ့်မှ ပြန် လာရာ –
တံခါးပွင့်နေသောကြောင့် စုံစမ်းလိုသဖြင့် ချွတ် နင်း၍ ဝင်လေသော် ....
အား
ဒေါက်
အမယ်လေး ဗျ

သူခိုး — သူခိုး
ကယ်အတင့်ရဲတဲ့ လူတွေပါလား — အတော်ကြီးရှိသေးတယ်
အိမ်နီးနားမှလူများ ရောက်လာကြပြီး-
မလှုပ်နဲ့ — သေသွားမယ်
လက်လွန်သွားမယ်
ရဲဌာနကို ပို့ကြရအောင်
ဝိုင်းရိုက်နေစဉ် တယောက်က အကြံပေး၍ ရဲဌာနသို့ ခေါ်သွားကြသည်။
ထိုအချိန်၌
ဦးတောက်ထွန်းတို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ အိမ်ပိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ တံခါးဖွင့်၍ ဝင်လိုက်သောအခါ
စားပွဲပေါ်၌ စာတစောင် တွေ့ရ၍ ဖတ်ကြည့်လိုက်ရာ —
ဟင် —
ထိုခဏတွင်
သာထွန်းရေ —
ဒီသူငယ်တွေသတ္တိရှိလို့ ဒီသူခိုးတွေမိတာ — လွတ်သွားမလို့ သီသီလေး ရှိတော့တယ်
ရဲများနှင့်အတူ သာထွန်းတို့ပြန်ရောက်လာကြသဖြင့် ဦးတောက်ထွန်းတို့လည်း ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်သွားကြလေသည်။

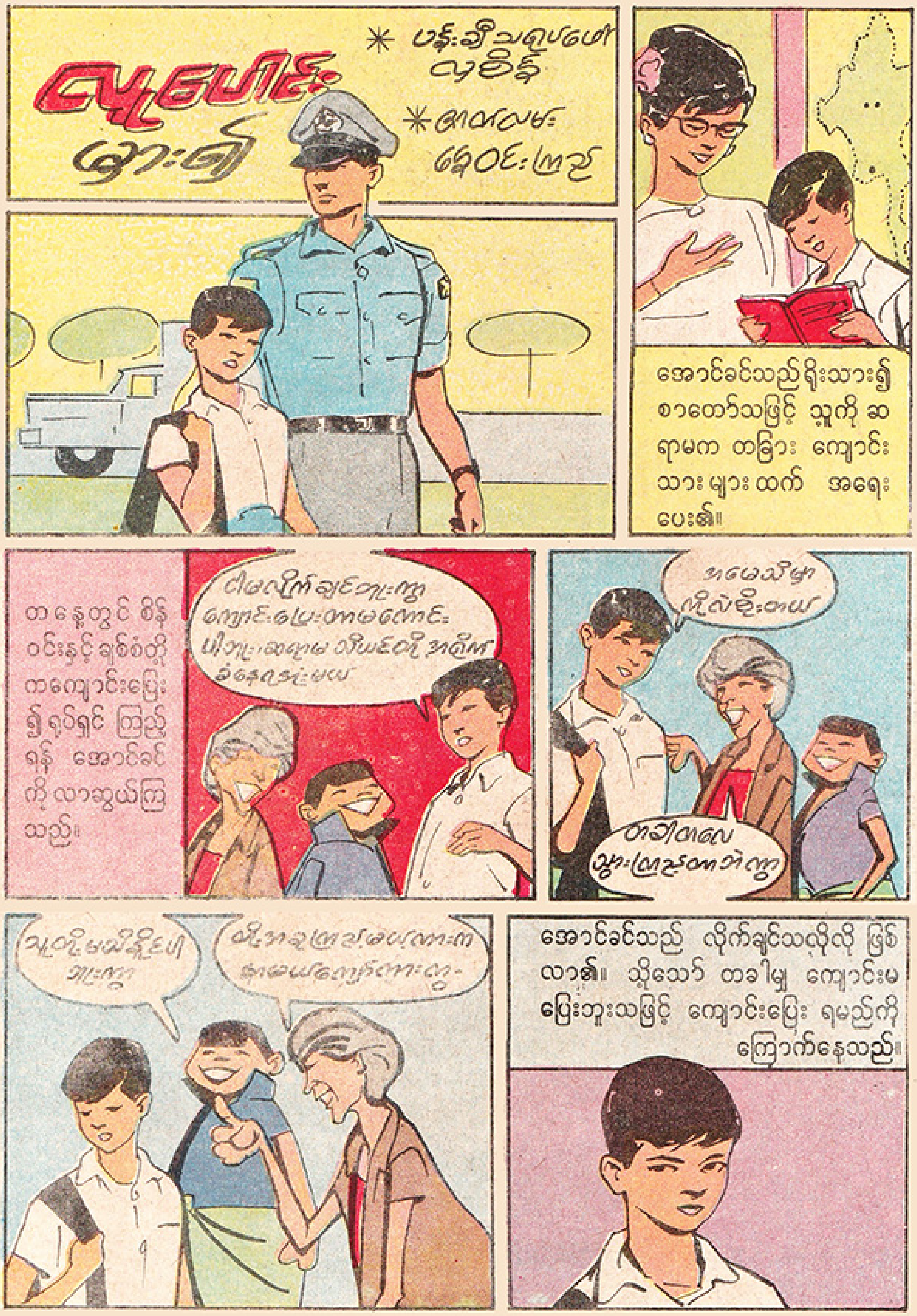
* ပန်းချီသရုပ်ဖော် လှစိန်
* ဇာတ်လမ်း ရွှေဝင်းကြည်
အောင်ခင်သည် ရိုးသား၍ စာတော်သဖြင့် သူ့ကို ဆရာမက တခြား ကျောင်းသားများ ထက် အရေးပေး၏။
တနေ့တွင် စိန်ဝင်းနှင့် ချစ်စံတို့ ကကျောင်းပြေး၍ ရုပ်ရှင် ကြည့်ရန် အောင်ခင်ကို လာခွယ်ကြသည်။
အောင်ခင်သည် လိုက်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာ၏။ သို့သော် တခါမျှ ကျောင်းမပြေးဘူးသဖြင့် ကျောင်းပြေး ရမည်ကို ကြောက်နေသည်။

အောင်ခင်သည် စိန်ဝင်း ခနဲ့သော စကားကြောင့် မခံချင်ဖြစ်လာကာ....
ဒီလိုမှပေါ့ ကွ
ကျောင်းမှ ထွက်လာကြလေသည်။
မြို့ထဲ ရုပ်ရှင်ရုံသို့ ရောက်ကြသော် ....
LOOK UP!
LOOK DOWN!
LOOK OUT!
JAMES BOND DOES IT EVERYWHERE!
SEAN CONNERY
PANAVISION TECHNICOLOR
UNITED ARTISTS
အောင်ခင်သည် ရုပ်ရှင်လက်မှတ် တစောင် ရဖို့အတွက် ဤမျှ အပင်ပန်းခံ ရသည်ကို စိတ်ပျက်လာသည်။

အောင်ခင်သည် စိတ်ပျက်လာရာမှ ရုပ်ရှင်မကြည့်တော့ပဲ ကျောင်းသို့ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ....
သူဝယ်ယူထားသော လက်မှတ်ကို ဘေးလူတယောက်အား ရောင်းလိုက်တော့၏။
ထိုစဉ် ရဲသားတယောက်က မှောင်ခိုလက်မှတ်ရောင်းသည် အထင်ဖြင့် အောင်ခင်ကို ဆွဲခေါ်သွားလေ၏။
လာလိုက်ခဲ့
ကျွန်တော် မှောင်ခိုသမား မဟုတ်ပါဘူး
ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့
ရဲအရာရှိသည် ကျောင်းသားမှန်းသိ၍ အတန်းပိုင် ဆရာမ ထံသို့ ဖုန်းဆက်လိုက်၏။
ဆရာမ ရောက်လာသော် ....
အဲဒီလိုပါဘဲ ဆရာမ
အောင်ခင်သည် မှောင်ခိုလက်မှတ် ရောင်းသူဟု အထင်ခံရ၍ လွန်စွာရှက်နေသည်။ ဝမ်းလည်းနည်းမိသည်။
ဆရာမသည် အောင်ခင်ကို လှည့်ကြည့်၍—
အောင်ခင် မင်းတော်တော် ညံ့ပါလားကွဲ
နောင်ဒီလိုကျောင်းမပြေးတော့ပါဘူးလို့ ဟောဒီ ရဲအရာရှိရှေ့မှာ ကတိပေးမလား
ကတိပေးပါတယ် ဆရာမ
အေး–ဒီလို လိမ္မာမှပေါ့ကွာ
ပြီး

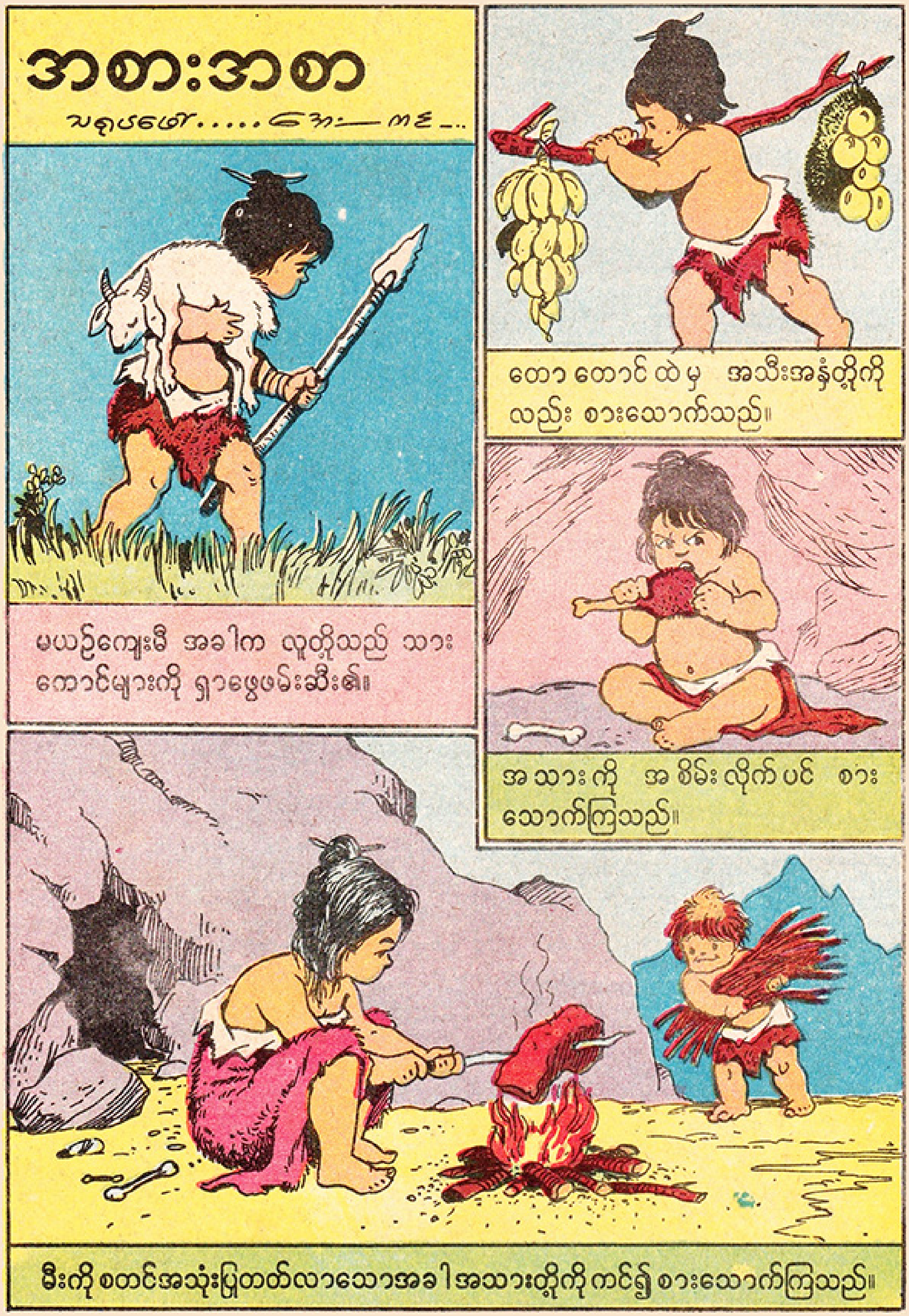
အစားအစာ
သရုပ်ဖော်.....
မယဉ်ကျေးမီ အခါက လူတို့သည် သား ကောင်များကို ရှာဖွေဖမ်းဆီး၏။
တောတောင်ထဲမှ အသီးအနှံတို့ကို လည်း စားသောက်သည်။
အသားကို အစိမ်းလိုက်ပင် စား သောက်ကြသည်။
မီးကို စတင်အသုံးပြုတတ်လာသောအခါ အသားတို့ကို ကင်၍ စားသောက်ကြသည်။

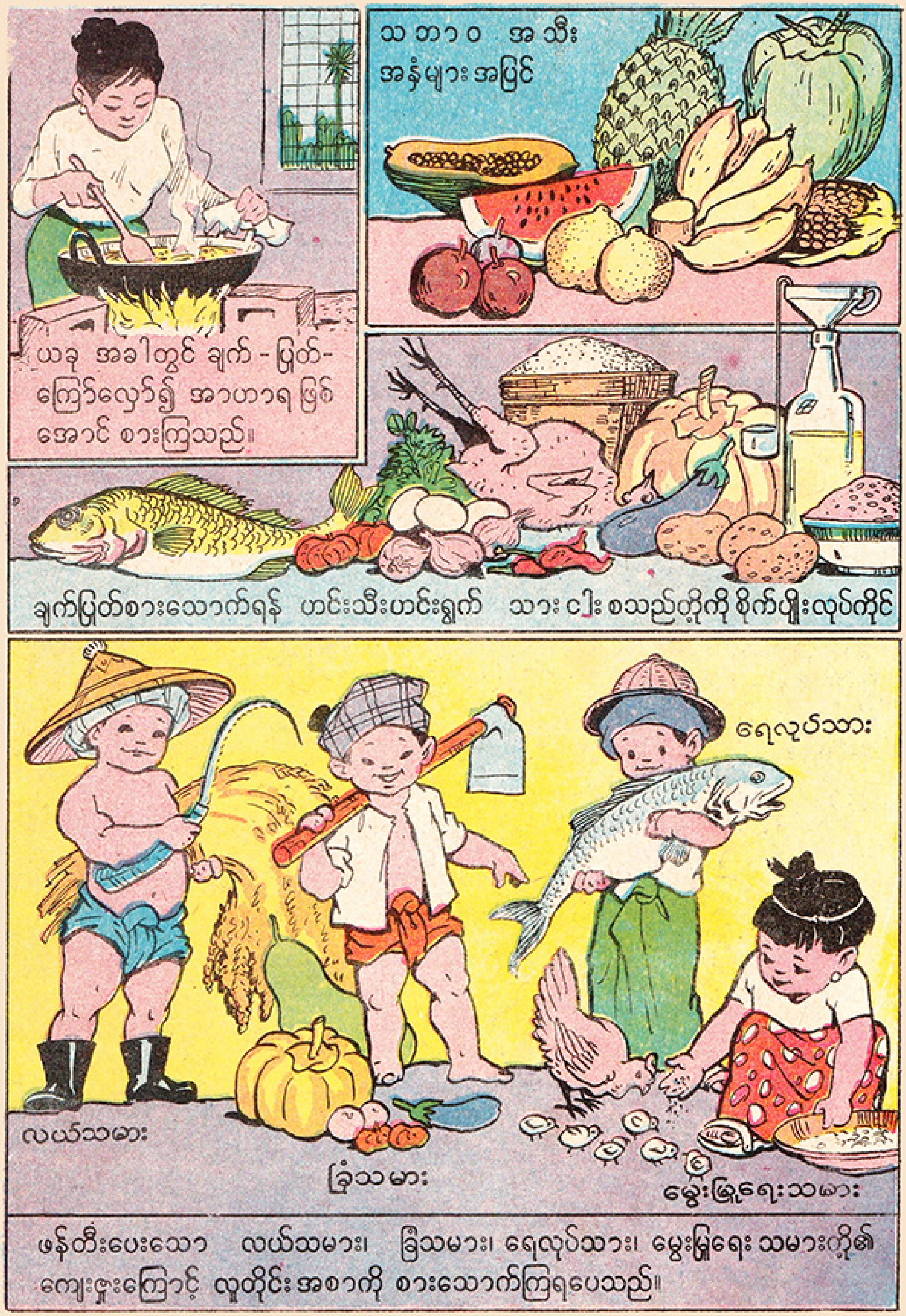
ယခု အခါတွင် ချက် - ပြုတ် -
ကြော်လှော်၍ အာဟာရ ဖြစ်
အောင် စားကြသည်။
သဘာဝ အသီး
အနံ့များအပြင်
ချက်ပြုတ်စားသောက်ရန် ဟင်းသီးဟင်းရွက် သား ငါး စသည်တို့ကို စိုက်ပျိုးလုပ်ကိုင်
ရေလုပ်သား
လယ်သမား
ခြံသမား
မွေးမြူရေးသမား
ဖန်တီးပေးသော လယ်သမား၊ ခြံသမား၊ ရေလုပ်သား၊ မွေးမြူရေး သမားတို့၏
ကျေးဇူးကြောင့် လူတိုင်း အစာကို စားသောက်ကြရပေသည်။

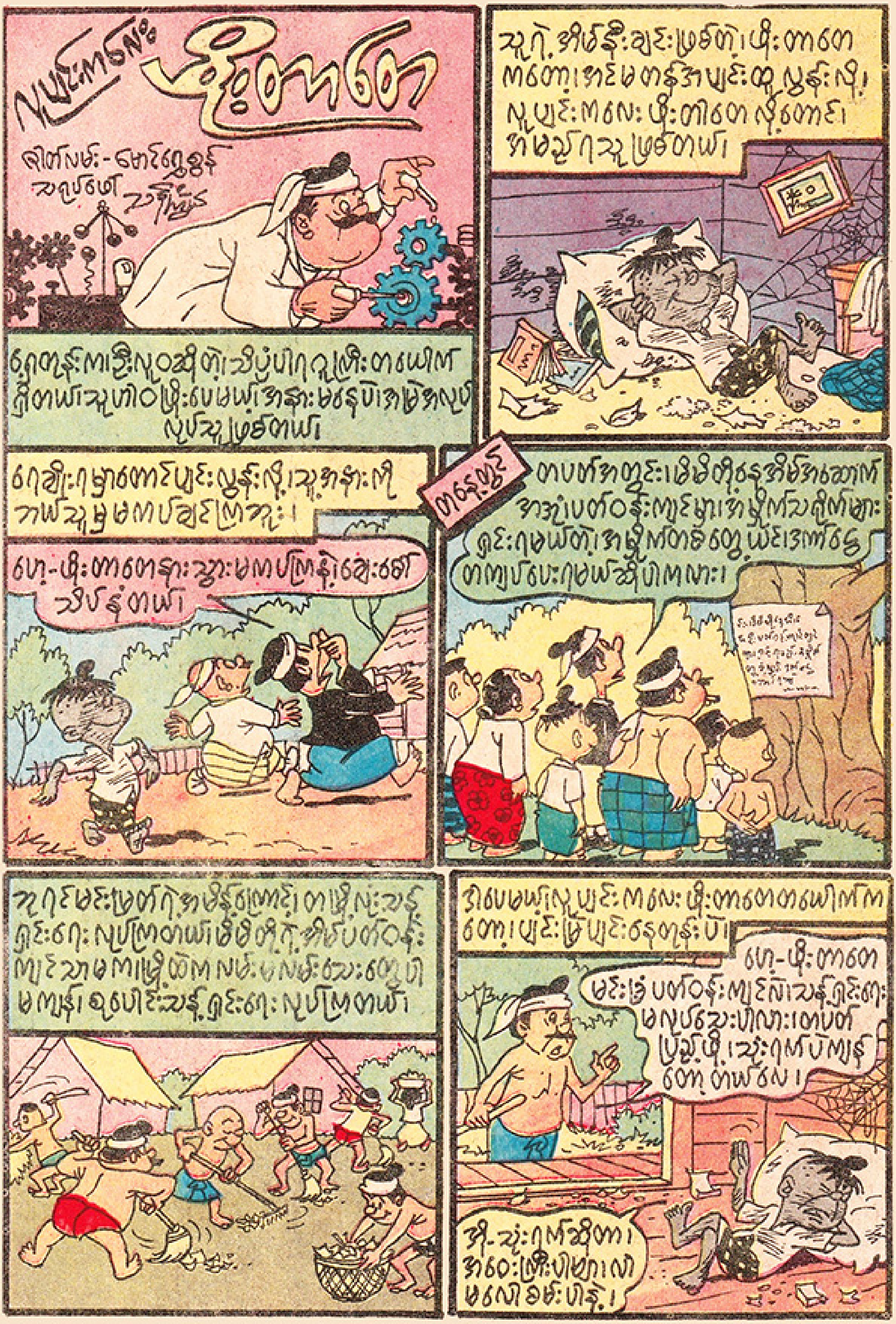

လူပျင်းကလေး ဖိုးတာတေ
ဇာတ်လမ်း - မောင်ရွှေခွန်
သရုပ်ဖော်
ရွာတန်းက ဦးလုဝဆိုတဲ့ သိပ်ပြုံးပါရှုလူကြီး တယောက် ရှိတယ်။ သူဟာဝဖြိုးပေမယ့် အနားမနေနိုင်ဘဲ အမြဲအလုပ် လုပ်သူဖြစ်တယ်။
သူ့ရဲ့ အိမ်နီးချင်းဖြစ်တဲ့ ဖိုးတာတေ ကတော့၊ အင်မတန်အပျင်းထူ လွန်းလို့၊ လူပျင်းကလေး ဖိုးတာတေ လို့တောင်၊ အမည်ရသူဖြစ်တယ်။
ရေချိုးဖို့တောင် ပျင်းလွန်းလို့၊ သူ့အနားကို လာသူမှ မကပ်ချင်ကြဘူး။
ဟေ့-ဖိုးတာတေနားသွားမကပ်ကြနဲ့၊ ချေးစော် သိပ်နံတယ်။
တနေ့မှာ
တပတ်အတွင်း မြို့မိတိုင်းနေအိမ်အဆောက် အအုံ ပတ်ဝန်းကျင်များ အမှိုက်သရိုက်ကင်း ရှင်းရမယ်တဲ့၊ အမှိုက်တွေ ပုံနေရင်ဒဏ် တကျပ် ပေးရမယ်ဆိုပါကလား။
ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အမိန့်တော်ကြောင့် တမြို့လုံးသန့် ရှင်းရေး လုပ်ကြတယ်။ မိမိတို့ရဲ့ အိမ်ပတ်ဝန်း ကျင်သာမက မြို့ထဲက လမ်းမ လမ်းသွယ်တွေပါ မကျန်၊ စုပေါင်းသန့်ရှင်းရေး လုပ်ကြတယ်။
ဒါပေမယ့် လူပျင်းကလေး ဖိုးတာတေတယောက်က တော့၊ ပျင်းမြဲ ပျင်းနေတုန်းပဲ။
ဟေ့-ဖိုးတာတေ မင်းရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သန့်ရှင်းရေး မလုပ်သေးဘူးလား၊ တပတ် ပြည့်ဖို့ သုံးရက်ပဲ ကျန် တော့တယ်ကွ။
အို-သုံးရက်ဆိုတာ၊ အဝေးကြီးပါဗျာ၊ လာ မလောအမ်းပါနဲ့။

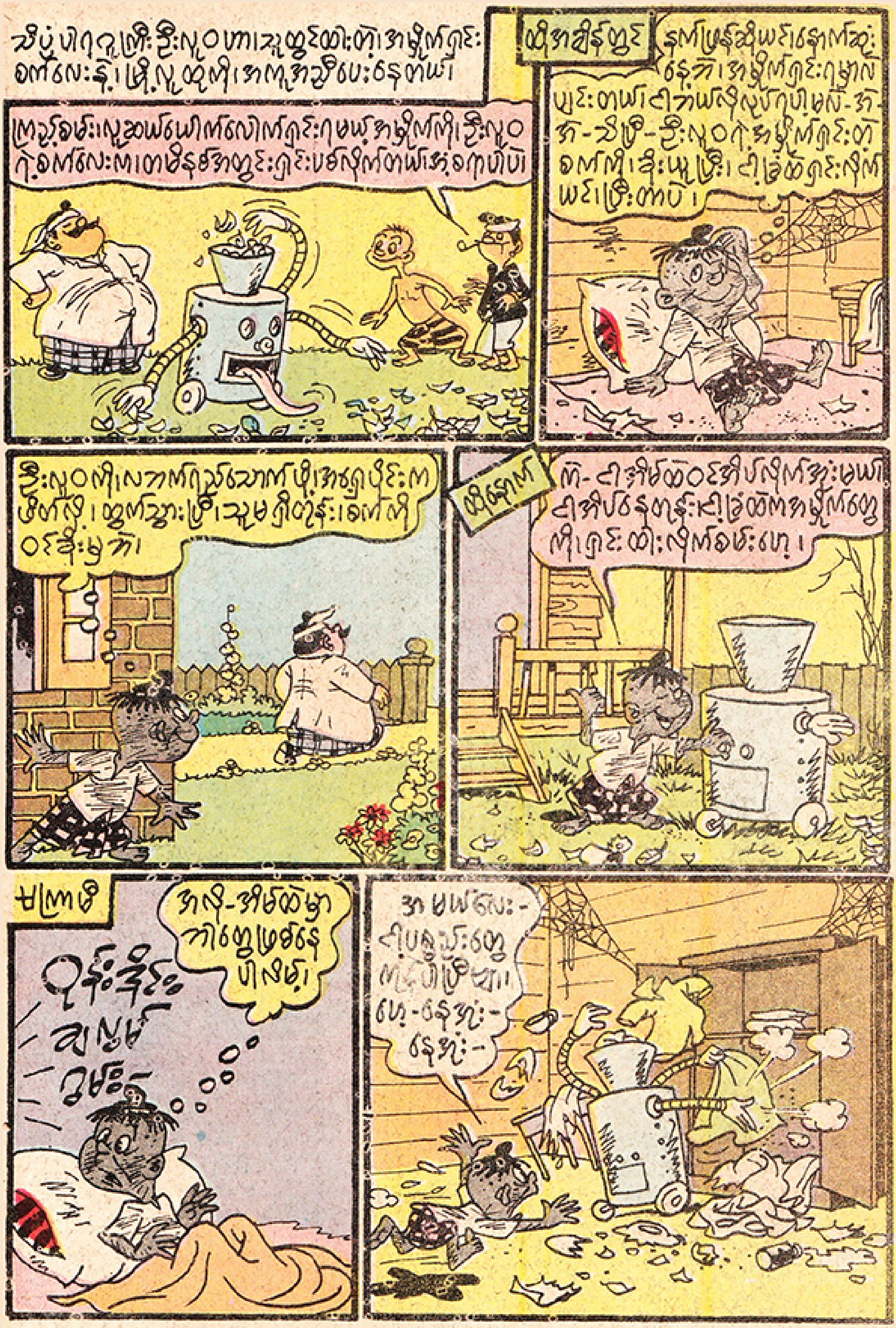

သိပ္ပံပါရဂူကြီး ဦးလူဝဟာ၊ သူထွင်ထားတဲ့ အမှိုက်ရှင်း စက်လေးနဲ့၊ မြို့လူထုကို အကူအညီပေးနေတယ်၊
ကြည့်စမ်း၊ လူဆယ်ယောက်လောက် ရှင်းရမယ့် အမှိုက်ကို ဦးလူဝရဲ့ စက်လေးက၊ တမိနစ်အတွင်း ရှင်းပစ်လိုက်တယ် အံ့ဩစရာပါပဲ၊
ထိုအချိန်တွင်
နက်ဖြန်ဆိုရင် နောက်ဆုံးနေ့ဘဲ၊ အမှိုက်ရှင်းရမှာ ပျင်းတယ်၊ ငါ့ကိုယ်စားလုပ်ပါ့မယ်-အဲ-ဟဲ-သိပြီ-ဦးလူဝရဲ့ အမှိုက်ရှင်းတဲ့ စက်ကို ခိုးယူပြီး၊ ငါ့ခြံထဲ ရှင်းလိုက်မယ်၊ ပြီးတာပဲ၊
ဦးလူဝကို လက်ဘက်ရည်သောက်ဖို့ အဆွေရှာပိုင်းက ဖိတ်လို့၊ ထွက်သွားပြီ၊ သူမရှိတုန်း စက်ကို ဝင်ခိုးမှဘဲ၊
ထိုနောက်
ဟဲ- ငါ့အိမ်ထဲဝင်အိပ်လိုက်အုံးမယ်၊ ငါအိပ်နေတုန်း ငါ့ခြံထဲက အမှိုက်တွေကို ရှင်းထားလိုက်စမ်းဟေ့၊
မကြာမီ
အဲဒီ-အိမ်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေပါလိမ့်၊
ဝုန်း ဒိုင်း
ဂွမ်း
အမယ်လေး- ငါ့ပစ္စည်းတွေ ကုန်ပြီဟာ၊ ဟေ့-နေအုံး- နေအုံး-

ဟ - ချေးပေါ်နံ့နေတဲ့ ငါ့လုံချည်ကို အဝတ်ခုတ်ထင်ပြီး သိမ်းနေပြီ၊
ဟေ့ကောင်ကြီး - ချွတ် - ချွတ် -
အောင်မယ်လေးရေ - ကယ်ကြပါဦး -
ဟား - ဟား - ဟား -
ဟီး - ဟီး - ဟီး
ဆရာကြီး - ဆရာကြီး စက်ကို မြန်မြန် ပိတ်ပေးပါ ဆရာကြီး - အဟီး - ဟီး -
မျိုးကိုတို့ ဖိတ်တဲ့ သူများ ပစ္စည်းကို ခိုးချင်တဲ့ စိတ်ကြောင့် ခုလို ခံရတာကွဲ့ မကြောက်ပါနဲ့ ငါ လွှတ်ခိုင်းလိုက်ပါ့မယ် တာတာ -
အမယ်လေး - ခုမှဘဲ စက်ကုပ်သွားတော့တာပဲ နောက် မခိုးတော့ပါဘူး သူများ ပစ္စည်း လိုချင်စိတ် မရှိတော့ပါဘူး ဆရာကြီးရယ်၊
အဲဒီ အချိန်ကစပြီး ဖိုးတာတေဟာ မခိုးတော့ဘဲ၊ အလုပ်လုပ်တဲ့ လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သွားတယ်၊

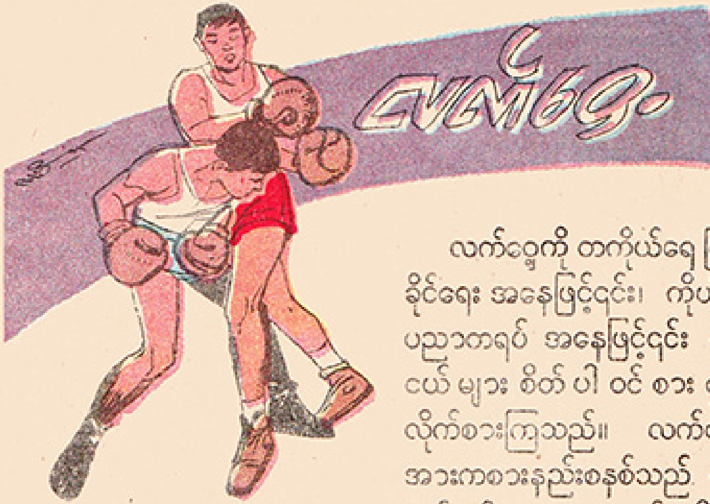

ခေတ်သစ်လက်ဝှေ့ထိုးသတ်နည်းစနစ်သည် အင်္ဂလန်ပြည်မှ စတင်ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်မဖြစ်မီ ကာလကစ၍ အင်္ဂလိပ်လက်ဝှေ့ ထိုးသတ် ကစားနည်းသည် ထွန်းကားလျက်ရှိလေပြီ။

လက်ဝှေ့ကို တကိုယ်ရေ ကြွံခိုင်ရေး အနေဖြင့်၎င်း၊ ကိုယ်ခံပညာတရပ် အနေဖြင့်၎င်း လူငယ် များ စိတ် ပါ ဝင် စား စွာ လိုက်စားကြသည်။ လက်ဝှေ့အားကစားနည်းစနစ်သည် လူငယ်တဦးအား ယောကျ်ားပီသစေသည်။ သတ္တိ ရှိစေသည်။ အားကစားစိတ်ဓာတ်နှင့် ပြည့်ဝစေသည်။

လက်ဝှေ့၏ အခြေခံသည် ထိုးခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မှန်ကန်၍ စနစ်ကျသော အနေအထားသည် ထိုးရာတွင်အလွန်ပင် အခွင့်အရေး သာစေသည်။ ထိုးသောအခါ ပခုံးမှရရှိသော ခွန်အားနှင့် ထိုးခြင်း မပြုရပဲ၊ ကိုယ်ခန္ဓာအင်အားကို အစွမ်းကုန် ဖိသုံး၍ ထိုးရသည်။

လက်ဝှေ့သမားကောင်း တယောက်သည်အရှောင်အတိမ်း၊ အဆုတ်အတက်တို့တွင် ကျွမ်းကျင်ရုံသာမက၊ လျှပ်တပြက်အတွင်း တိကျမှန်ကန်စွာ ဆုံးဖြတ်တတ်သောဦးနှောက် ရှိရလေသည်။

လက်ဝှေ့သမားသည် အမောခံစေရန် ကြိုးခုန်လေ့ကျင့်ရသည်။ အထွေထွေကြံ့ခိုင်မှုရှိရန် အအိပ်၊ အနေ၊ အစားအသောက် တို့ ကို စည်း ကမ်း တကျ လိုက်နာသင့်သည်။

ကျော်ညွန့်မိုး

အမှား ခြောက်ခု တွေ့အောင်ရှာ

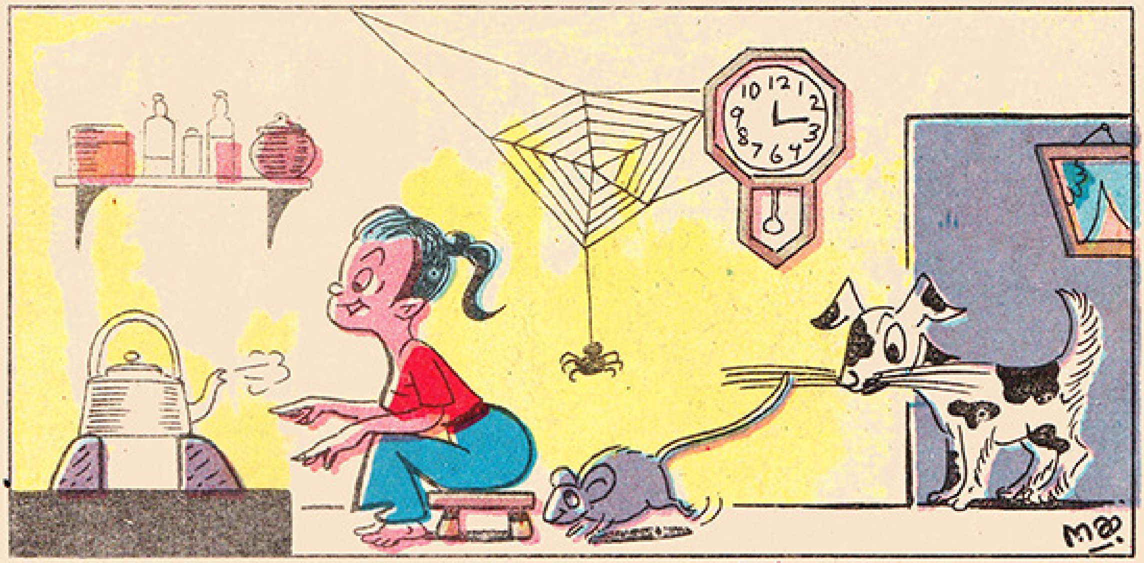

အဖြေ။ ၁။ နာရီဂဏန်းများ မှားနေသည်။ ၂။ ပင့်ကူမျှင် ခေါင်းကမထွက်ရပါ။ ၃။ ခွေးတွင် ကြောင်နှုတ်ခမ်းမွေး ရောက်နေသည်။ ၄။ ကြွက်တွင် နှုတ်ခမ်းမွေးမရှိပဲ ဖြစ်နေသည်။ ၅။ မိန်းကလေးလက်မှာ ညာလက်ချည်း ဖြစ်နေသည်။ ၆။ ရေနွေးကရား မီးမရှိပဲ ဆူနေသည်။

နောင်တ

အောင်ရဲထွန်း

၁၆ လိုင်းကားသည် ကမ်းနားဈေး မှတ်တိုင်မှ ထွက်ခဲ့ပြီးနောက် "ရှူး" ဟူသော အသံပေါ်ထွက်လာပြီး ကား ရပ်တန့်သွားသည်။ ကားဘီးပေါက်၍ လူများ ကားပေါ်မှ ဆင်းနေကြသည်။

"ဟော့ – ဖိုးထူး၊ ကားရပ်သွားပြီကွ။ ဟိုမှာကြည့်၊ လူတွေ ကားပေါ်က ဆင်းနေကြပြီ။ငါ့အကြံမကောင်းဘူးလား၊ ဟား–ဟား–ဟား" ဟု ပေသီးက သူ့အကြံ အောင်မြင် သွားသဖြင့် အတော် သဘောကျနေသည်။

"ဟုတ်တယ်ကွ။ဒို့လုပ်လိုက်တာ ဘယ်သူမှမသိကြဘူး။ လူတွေ နောက်ကား စောင့်နေရပြီ။ ဟိုအဒေါ်ကြီး ဒေါကန်နေတယ်။ သိပ်ရယ်ဖို့ ကောင်းတာဘဲ" ဟု ဖိုးထူးက ပြောလိုက်သည်။

ဇော်ဝင်းသည် လမ်းကြားထဲမှ မသိမသာထွက်ခဲ့သည်။ လူအရိပ်အခြေကို ကြည့်နေပြီး သံစိုက်ထားသော အာလူးသုံးလုံးကို ကားလမ်းပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် မီးသတ် မော်တော်ကား တစီးသည် ဥသြသံပေး၍ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် မောင်းလာနေသည်။ မီး သတ် ကားသည် ဇော်ဝင်းကို ကျော်လွန်သော အခါ "ရှူး....ရှူး" ဟူသော အသံများမြည်ပြီး ချက်ခြင်းဆိုသလိုရပ်တန့်သွားသည်။ မီးသတ်ကားသည် သံစိုက်ထားသောအာလူးများကို တက်နင်းမိ၍ ဘီးပေါက်လေပြီ။

လူအများသည် "မီးဟော့–မီးမီး" ဟု အော်ဟစ်ကာ ဟိုမှသည်မှ ပြေးလွှားနေကြသည်။

"သရက်တော သုံးလမ်းမှာ မီးလောင်နေတယ်" ဟု အချို့က ပြောကြသည်။

"အရေးထဲမှာ မီးသတ်ကားကလဲ ဘီးပေါက်ရတယ်လို့။မြန်မြန် ဘီး လဲတပ်ကြပါ။ ကျွန်တော်တို့လဲ ဝိုင်းကူတပ်ပေးပါ့မယ်"ဟု လူကြီးတယောက်က ပြောရင်း မီးသတ်ကားအနီးသို့ ကပ်သွားသည်။

"ပေသီးရေ သရက်တော သုံးလမ်းမှာ မီးလောင်နေပြီတဲ့။ ဒုက္ခပါဘဲ။ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ" ဟု ဇော်ဝင်းက စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

သူတို့သည် မီးလောင်သည့် နေရာသို့ ပြေးလာ ခဲ့ကြသည်။ လူများသည် မီးကို ဝိုင်းဝန်း၍ ငြိမ်းသတ်နေကြသည်။ မီးသတ်ကား တစီးသည် အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းလာပြီး မီးလောင်သော နေရာအနီးတွင် ရပ်လိုက်သည်။ မီးသတ်ရဲဘော်များသည် ဖျတ်လတ် ကျွမ်းကျင်စွာ ပိုက်များကို တပ်ဆင်ပြီး မီးကို ပက်ဖျန်းနေကြသည်။

"ဟာ – မီး တော် တော် လောင်နေတာဘဲ။ ဒို့ကျောင်းလဲ မီးလောင်နေပြီ"ဟု ပေသီးက ပြောပြီး စိတ်ချောက်ချားနေသည်။

မီးသည် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် လောင်နေပြီး စာသင်ကျောင်းကို အားမာန်တကြီး ဝါးမြိုနေသည်။ လူများသည် ဟိုမှသည်

မှ ပြေးလွှားနေကြသည်။ မိန်းမကြီးများသည် အထုပ်ကြီးများကို မနိုင်မနင်း သယ်ပိုး၍ ပြေးလွှားနေကြသည်။

မီးသတ်ကားများ နောက်ထပ်ရောက်လာပြီး မီးကို ငြိမ်းသတ်နေပေပြီ။ မီးသည် အားပျော့လာသည်။ ထိုအချိန်ကျမှ စောစောကဘီးပေါက်သဖြင့် ဘီးလဲတပ်နေရသော မီးသတ်ကား ရောက်လာသည်။ မီးလည်း တဖြည်းဖြည်းငြိမ်းသွားတော့သည်။

မီးလောင်သည့်အတွက်အိမ်ငါးလုံး၊ အထည်အလိပ် ပြည်သူ့ဆိုင်တဆိုင်နှင့် စာသင်ကျောင်းတကျောင်း ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။ မီးလောင် ခံရသော အိမ်ရှင်များသည် လမ်းဘေး ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် အထုပ်များ တောင်းများအကြား၌ အားငယ်စွာဖြင့် ထိုင်နေကြသည်။ အချို့က ငိုနေကြသည်။

မီးလောင်ကျွမ်းထားသော ကျောင်း၏တိုင်များသည် ပြာပုံပေါ်တွင် ထိုးထိုးထောင်ထောင်ဖြစ်နေကြသည်။ ကျောင်းပစ္စည်း အချို့သာ မီးလောင်ခြင်းမှ ကင်းလွတ်ခဲ့သည်။

"ဟာ– ဟိုမှာ စောကဲ မဟုတ်လား၊ သူတို့အိမ် မီးထဲ ပါသွားတယ်ထင်တယ်"ဟု ဖိုးထူးက ပြောလိုက်သည်။

စောကဲသည် ငိုမဲ့မဲ့ ဖြစ်နေသည်။ အဝတ်ထုပ် ကြားတွင် ငုတ်တုတ် ကလေး ထိုင်နေပြီး မျက်နှာမှာ ညှိုးငယ်နေသည်။

"မင်းအိမ် မီးထဲပါသွားလို့ ငါတို့အားလုံး စိတ်မကောင်းပါဘူးသူငယ်ချင်းရာ"ဟု ပေသီးက ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

"မီးစလောင်တုန်းက သိပ်မများဘူး။ နောက်မှ လူတွေ မငြိမ်းနိုင်လို့ တအိမ်ပြီးတအိမ် မီးကူးသွားတယ်။ မီးသတ်ကားတစင်းတော့ အချိန်မီ လာရှာသားဘဲ။ ဒါပေမဲ့ လမ်းမှာ ဘီးပေါက်နေလို့ ဒီကို ချက်ခြင်း မရောက်နိုင်ဘူး။ အဲဒီ မီးသတ်ကားသာ အချိန်မီရောက်လာခဲ့ယင် အိမ် တလုံးနှစ်လုံးဘဲ မီးလောင်ခံရမှာ။ အခုတော့ စာသင်ကျောင်းရော ပြည်သူ့ဆိုင်ရော တို့အိမ်တွေပါ မီးလောင်ခံရတော့တာဘဲ" ဟု စောကဲ၏အမေက ပြောပြနေသည်။

"ဒို့ကျောင်း မီးထဲ ပါသွားပြီ။ နေရာမရှိလို့ စာသင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့စာအုပ်တွေလဲ မီးထဲပါသွားပြီ"ဟု စောကဲက ငိုမဲ့မဲ့နှင့် ပြောလိုက်သည်။

ပေသီးတို့လူသိုက်သည် အတော့ကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့ပြုခဲ့သော အပြစ်ကို တသက်လုံး မေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။ သူတို့သည် ယခင် ကလို မပျော်နိုင်တော့ချေ။ သူတို့သည် ညှိုးငယ်စွာဖြင့် သူတို့၏အပြစ်ကို နောင်တရနေကြလေသည်။

တိုင်းပြည်တိုးတက်ရေး

ဖိုးလမင်း ဖိုးလမင်း၊
ကြယ်ပေါင်းရံလို့ ထိန်ထိန်လင်း။
ဖိုးလမင်း ကင်းကွယ်လျှင်၊
ကြယ်တွေ ရှိတာပင်။
ကောင်းကင်ပြင် မှောင်မှောင်မဲ၊
ကြယ်ရောင် လက်လက်ရဲ။
ရပ်ထဲရွာထဲ လူကြီးတွေ၊
ပြည်ကျိုး ဆောင်ရွက်နေ။
သည်လူကြီးတွေ ကွယ်လွန်တော့၊
တို့တွေ ရှိတာပေါ့။
ပေါ်ကြော့နေလို့ မဖြစ်ပါ၊
ပြည် တိုးတက်ရေးမှာ။
ညီညာညာ ပေါင်းစုနဲ့၊
ရပေါ့ တို့အောင်ပွဲ။ ။

အောင်လှိုင်ထွန်း

R. 517

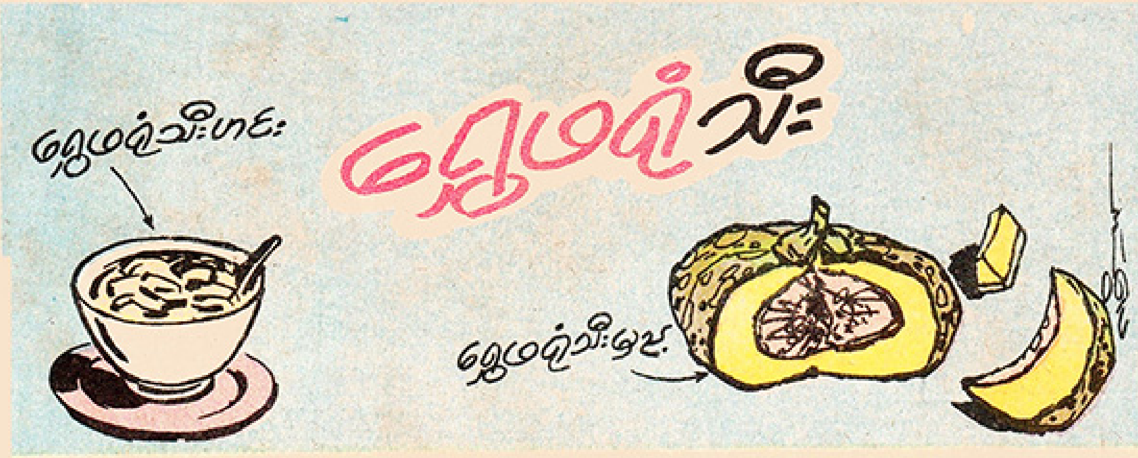

ရွှေဖရုံသီးသည် မိကျောင်းသီးမျိုးခေါ် ရှည်မျောမျောအမျိုးနှင့် အဝိုင်းမျိုးဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိသည်။ ရွှေဖရုံသီးကို မှန်မှန်စားသုံးလျှင် အရေပြားပေါ်၌ကြက်ဆူးနာခေါ် အဖုကလေးများ ထွက်လာခြင်း၊ အသားအရေနှင့် ဆံပင်ခြောက်ခြင်း၊ ရောဂါဝေဒနာ အလွယ်တကူ စွဲကပ်ခြင်းတို့မှ ကာကွယ်သည်။ မျက်စိကိုလည်း ကြည်လင်စေသည်။ ရွှေဖရုံရွက်နုအညွန့်တို့ကို ဟင်းချို၊ ဟင်းခါး၊ ကြော်ချက် စသည်ဖြင့် ချက်ပြုတ်စားသောက်နိုင်သည်။ ပြုတ်၍လည်း တို့နိုင်သည်။ ရွှေဖရုံသီးအမှည့်ကို သင့်ရုံမျှတုံးပြီး အမဲသား၊ ငါး၊ ပုဇွန်ခြောက် ကြိုက်ရာနှင့်ရော ချက်စားလျှင် အလွန်ထမင်းမြိန်သည်။ ရွှေဖရုံသီး အစိမ်းနုနုကို ချဉ်ရည်ဟင်းချက်၍၎င်း၊ အသားတမျိုးနှင့် ကြော်ချက်၍၎င်း စားနိုင်သည်။ အညာဒေသများ၌ ရွှေဖရုံသီးအမှည့်ကို ပြုတ်ပြီး ဆီဆားနှင့်တို့၍၎င်း၊ ထန်းလျက်နှင့် ပြုတ်၍၎င်း သားရေစာအဖြစ် စားသုံးတတ်ကြသည်။ ဖရုံစေ့ကို ဆားဖြင့် လှော်၍ အပျင်းပြေဝါးရန် လူအများ နှစ်သက်ကြသည်။ ရွှေဖရုံသီးနှင့်နို့ရည် ရောစားလျှင် အဆိပ်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

နိုးမြင့်

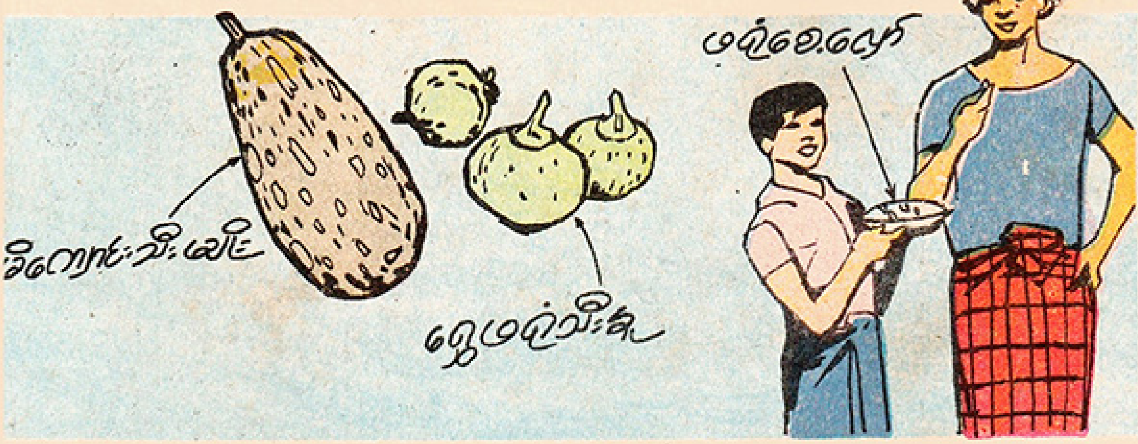

၂၅ ပြား

ရန်ကုန်မြို့၊ ၅၂၉ – ၅၃၁ ကုန်သည်လမ်း၊ စာပေဗိမာန် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့၊
အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးထင်ကြီး (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၄၇၈) က တာဝန်ခံထုတ်ဝေ၍၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ၃၆၁-ပြည်လမ်း၊
စာပေဗိမာန် ပုံနှိပ်တိုက် (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၀၃၂) တွင် ဦးကျော်အုံးက ရိုက်နှိပ်သည်။

Read more Shwe Thway Journals at

🡻 Click below link 🡻

https://www.facebook.com/shwethwayjournal/